



Arrest

nr. 105 922 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. N. A., kwam volgens zijn verklaringen op 23 juni 2010, vergezeld van verzoekster en U. A., zijn op dat ogenblik nog minderjarige kinderen, het Rijk binnen.

1.2. Op 29 juni 2010 diende N. A. een asielaanvraag in.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 december 2010 ten aanzien van N. A. de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. N. A. stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 56 646 van 24 februari 2011 weigerde ook de Raad N. A. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 5 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van N. A. en verzoekster, die ondertussen meerderjarig was geworden. Deze beslissingen werden bij aangetekende zending van 8 oktober 2012 ter kennis gebracht aan N. A. en verzoekster.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op 14 maart 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [C. T.] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[A. M.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

x In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten; haar ter kennis gebracht op 05.10.2012.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.10.2012.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De manier waarop DVZ in dit dossier handelt is ongehoord.

Verzoekster wenst de kans/de mogelijkheid te krijgen zich te regulariseren.

Verzoekster heeft het recht om samen te leven met haar partner in de nabijheid van andere familieleden.

Anders oordelen zou zeer onrechtvaardig zijn.

Bovendien werd een inreisverbod opgelegd aan verzoekster.

Het is onduidelijk voor welke termijn zodat deze beslissing minstens onzorgvuldig werd genomen.

Dit brengt met zich mee dat verzoekster gescheiden zal worden van haar partner en familieleden en niet de mogelijkheid zal hebben ze terug te zien vermits ze geen visum voor België zal krijgen.

Deze maatregel staat in disproportie met het recht op gezins- en familieleven van verzoek[st]er in België.

Het opgelegde inreisverbod dient te worden vernietigd.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster zou gescheiden leven van haar partner met wie verzoekster samenwoont.

Bovendien zou zij gescheiden worden van haar moeder en zus die tevens in België verblijven. Dit zou een onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999,258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan de heer [A.] en de moeder en zus van verzoekster.

Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekster aangeeft zowel een gezinsleven te hebben met M. A., die zij omschrijft als haar partner, als met haar moeder en zus.

Wat betreft het gezinsleven dat verzoekster zou hebben met M. A. beperkt zij zich tot het neerleggen van een kopie van de verblijfstitel van M. A., van een arbeidsovereenkomst en van een attest waaruit blijkt dat zij en M. A. op hetzelfde adres wonen. Hiermee toont zij evenwel niet in concreto aan dat zij met M. A. enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met M. A., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. De Raad wijst er in dit verband op dat M. A., net zoals verzoekster, een Russisch staatsburger is en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Daar verzoekster, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, niet met haar moeder en zus naar België reisde, doch pas meer dan één jaar later het Rijk binnenkwam en gelet op het feit dat verzoekster aangeeft niet bij haar moeder en zus te verblijven kan ook niet worden vastgesteld dat er sprake is van een relatie met deze personen die voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het is daarnaast niet betwist dat verzoekster negentien jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, wat in casu niet het geval is.

Daarenboven moet worden geduïd dat noch verzoeksters moeder, noch haar zus over enig verblijfsrecht in België beschikken en hen ook een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd betekend, zodat zij evenzeer het grondgebied van de Schengenstaten dienen te verlaten. Verzoekster kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat door de bestreden beslissing haar gezinsleven met deze personen in België in het gedrang komt en dat zij haar familieleden niet meer zal kunnen zien, nu zij samen met haar familieleden de Schengenzone kan verlaten.

Verzoekster, die wist of behoorde te weten dat zij slechts in België kon verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar asielaanvraag, toont verder niet aan dat enig aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing wordt aangetast.

Verzoekster kan tevens niet nuttig aanvoeren dat het recht op een gezinsleven van bepaalde van haar familieleden wordt aangetast door de bestreden beslissing, daar deze familieleden geen partij zijn in voorliggende zaak.

De door verzoekster aangevoerde rechtspraak doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Door te betogen dat zij de mogelijkheid wenst te krijgen “*zich te regulariseren*” en te stellen dat zij de bestreden beslissing als onrechtvaardig ervaart toont zij ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Waar verzoekster nog stelt dat verweerder heeft nagelaten de duur van het inreisverbod te specificeren, merkt de Raad – los van het feit dat niet blijkt hoe op basis van deze bemerking zou kunnen worden besloten dat 8 van het EVRM werd geschonden – op dat verzoeksters bewering feitelijke grondslag

mist. Op de tweede bladzijde van de bijlage 16sexies, die verzoekster weliswaar nalaat bij haar verzoekschrift te voegen, blijkt immers dat haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekster.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

*- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; T.B.P. 1988 (verkort), 374;
- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638;*

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekster en haar partner en familieleden anderzijds.”

3.2.2. Allereerst moet worden gesteld de bestreden beslissing geen “weigering van de vestiging” is, doch een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan het verder volstaan te duiden dat, aangezien verzoekster niet aantoont dat zij in België enig privé- of gezinsleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, laat staan dat de bestreden beslissing een “inmenging” zou vormen in dit privé- of gezinsleven, verzoekster niet kan worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder had dienen te motiveren waarom hij van oordeel was dat het voorkomen van “de ontwrichting van het gezin” niet primeert op het algemeen belang dat gediend is met een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede dient te worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf hoe dan ook geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK